

Arrest

nr. 132 653 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 2 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 november 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belgisch onderdaan, met name als echtgenoot van zijn Belgische vrouw.

1.2. Op 2 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 6 mei 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/11/2012 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): M.C.

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

(...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leef loon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit het voorgelegde arbeidscontract blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976.

De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter. Zelfs indien betrokkene opnieuw de uitkering verkrijgt, is nog niet aangetoond dat zij actief werk zoekt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit middel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en luidt als volgt:

"In de bestreden "beslissing wordt gesteld dat artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 voorziet dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. "

In de "bestreden "beslissing wordt verwezen naar het voorgelegde arbeidscontract waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de Organieke Wet van de OCMW reglementering van 8 juli 1976. Er wordt gesteld dat de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen en dat een dergelijke tewerkstelling niet garandeert dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40 ter.

Verder wordt gesteld : "Zelfs indien betrokkene opnieuw de uitkering verkrijgt, is nog niet aangetoond dat zij actief werk zoekt. "

De echtgenote van verzoeker heeft op 25 juli 2011 een "arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met proefbeding voor arbeiders in een voltijds stelsel" afgesloten met het OCMW Antwerpen voor een tewerkstelling in het Jan-Palfijn Ziekenhuis te Antwerpen.

De tewerkstelling heeft een aanvang genomen op 26 juli 2011 en tot op heden werkt de echtgenote van verzoeker nog steeds met deze arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur.

Door verzoeker worden de loonbrieven van zijn echtgenote meegedeeld :

- loonbrief voor april 2013 : netto loon van 2054,85 €
- loonbrief voor maart 2013 : netto loon van 1234,44 €
- loonbrief voor februari 2013 : netto loon van 1601,616
- loonbrief voor januari 2013: netto loon van 1226,85
- loonbrieven december 2012: 1666,27
- loonbrief november 2012: netto loon 1221,89

Deze loonbrieven zijn de uiting van een normale tewerkstelling die blijkt uit de arbeidsovereenkomst. Uit de loonbrieven blijkt zeer duidelijk dat er belasting betaald wordt en dat er een bijdrage sociale zekerheid betaald wordt door de echtgenote van verzoeker.

Verder blijkt uit de recente loonbrieven dat er zeker en vast sprake is van een stabiele en regelmatige tewerkstelling vermits de arbeidsovereenkomst en de tewerkstelling reeds een aanvang hebben genomen in juli 2011.

De tewerkstelling van de echtgenoot van verzoeker kan dus niet gekwalificeerd worden als behorende tót de "aanvullende bijstandsstelsels" zoals opgesomd zijn in artikel 40 ter, 2° van de wet van 15.12.1980. Het loon dat de echtgenote van verzoeker ontvangt valt niet onder :

"de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslag die niet in aanmerking worden genomen

In de bestreden beslissing wordt de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker gelijkgesteld met het ontvangen van een leefloon of een financiële maatschappelijke dienstverlening.

Verzoeker ontvangt een loon uit tewerkstelling.

In de bestreden beslissing wordt artikel 40 ter, 2de lid, ruimer geïnterpreteerd dan de wetgever heeft voorzien.

Artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 is dan ook geschonden."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980.

Hij betoogt dat zijn echtgenote op heden is tewerkgesteld en dit op voltijdse wijze sinds juli 2011 en dat zij op heden stabiele en regelmatige inkomsten geniet. In de bestreden beslissing zou haar tewerkstelling worden gelijkgesteld met het ontvangen van een leefloon of een financiële maatschappelijke dienstverlening, terwijl zij loon ontvangt uit tewerkstelling.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de inschrijving vroeg in de hoedanigheid van de echtgenoot van een Belg, zodat de bestreden beslissing is genomen bij toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de wet van 15 december 1980, waarin wordt bepaald:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid 1° tót 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.. Hij betwist evenmin dat die tewerkstelling van bij de aanvang was gelimiteerd en dat een dergelijke tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die zij nodig heeft om opnieuw volledig uitkeringsgerechtigd te worden.

Met zijn betoog dat zijn echtgenote op heden is tewerkgesteld en op stabiele en regelmatige wijze inkomsten uit tewerkstelling verkrijgt, weerlegt hij het determinerend motief van de bestreden beslissing

niet. Dit motief bestaat erin dat de toereikende en regelmatigé inkomsten niet zijn gegarandeerd naar de nabije toekomst toe, gelet op het feit dat haar tewerkstelling per definitie een tijdelijk karakter heeft. Hij meent derhalve onterecht dat sprake is van stabiele inkomsten in de zin van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, gezien geenszins is gegarandeerd dat hij in de nabije toekomst niet ten laste zal vallen van het sociaal zekerheidsstelsel van het Rijk.

Verzoeker betwist evenmin het motief dat zijn echtgenote geen bewijzen voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat zij actief op zoek is naar werk.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing in strijd met de relevante wetgeving werd genomen.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat bewijzen van bestaansmiddelen werden voorgelegd, met name loonfiches en een arbeidscontract van verzoekers Belgische echtgenote, dit is de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende reden:

“De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter. Zelfs indien betrokkene opnieuw de uitkering verkrijgt, is nog niet aangetoond dat zij actief werk zoekt.”

3.4. Verzoeker betwist niet dat de Belgische referentiepersoon werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet).

Hij benadrukt evenwel dat het in casu een normale tewerkstelling betreft, zoals tot uiting komt in de voorgelegde loonbrieven, die niet kan worden gekwalificeerd als behorend tot de “aanvullende bijstandsstelsels” zoals opgesomd in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, er zeker en vast sprake is van een stabiele regelmatige tewerkstelling gezien de arbeidsovereenkomst en de tewerkstelling reeds een aanvang heeft genomen in juli 2011 en dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet “*ruimer [wordt] geïnterpreteerd dan de wetgever heeft voorzien*”.

3.5. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing weliswaar op dat “*middelen verkregen uit de aanvullende bij standsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking [worden] genomen;*” maar de Raad ontwaart in de bestreden beslissing geen enkel feitelijk motief dat zou stellen dat het recht op verblijf wordt geweigerd omdat de bestaansmiddelen die voortvloeien uit de tewerk-

stelling van de Belgische referentiepersoon worden aanzien als middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsels. De Raad leest in de bestreden beslissing niet dat de bestaansmiddelen die voortvloeien uit de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking worden genomen omdat deze worden gelijkgesteld met het ontvangen van een leefloon of een financiële maatschappelijke dienstverlening of een gezinsbijlage.

3.6. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet tijdelijk is, daar de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Dit vindt steun in artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet waaruit blijkt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”

Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. In dit opzicht betoogt verzoeker dan ook dat uit de loonbrieven blijkt dat “er zeker en vast sprake is van een stabiele regelmatige tewerkstelling vermits de arbeidsovereenkomst en de tewerkstelling reeds een aanvang hebben genomen in juli 2011”.

3.7. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zulke tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet “garandeert” dat verzoeker over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt evenwel vast dat in de vreemdelingenwet nergens wordt gesteld dat stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten worden “gegarandeerd” “naar de nabije toekomst toe”, zoals de verwerende partij in haar nota betoogt. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt enkel dat de Belgische referentiepersoon moet “aantonen” dat hij thans over deze bestaansmiddelen “beschikt”. In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen “zal” beschikken op lange termijn. Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien thans stabiel en regelmatig zijn.

3.8. Bovendien merkt de gemachtigde zelf op dat na ontbinding van de arbeidsovereenkomst de referentiepersoon bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen die *a priori* niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde stelt evenwel dat de Belgische referentiepersoon niet aantoont dat zij actief werk zoekt. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat de vreemdeling, die is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze wettelijke voorwaarde moet immers enkel worden vervuld door de vreemdeling die effectief werkloos, wat in casu niet het geval is. De stelling van de gemachtigde is bovendien louter speculatief. Ten overvloede, merkt de Raad op dat het intern tegenstrijdig is om van iemand die werk heeft te eisen dat hij of zij actief naar werk zoekt.

3.9. Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde door het verblijf te weigeren omdat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet garandeert dat verzoeker beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en omdat de Belgische referentiepersoon niet aantoont actief werk te zoeken, artikel 40ter van de vreemdelingenwet inderdaad ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien en dus artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Het andersluidend oordeel van de verwerende partij in haar nota daaromtrent kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststelling. Waar de verwerende partij in haar nota aangeeft dat niet is gegarandeerd dat verzoeker in de nabije toekomst niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, merkt de Raad op dat zij de mogelijkheid heeft om conform artikel 42quater van de vreemdelingenwet het verblijf van verzoeker te beëindigen indien hij een onredelijke belasting zou vormen voor de sociale bijstand.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3.8. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 10 juli 2014 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Het tweede middel en de repliek van de verwerende partij daarop behoeven dan ook geen verdere bespreking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES